

Určení lhůty k provedení procesního úkonu

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem. Nejde o občanské soudní řízení, o trestní řízení soudní nebo o soudní řízení správní, ale o řízení sui generis, jehož smysl (účel) spočívá v tom, že příslušný soud na návrh účastníka (toho, kdo je stranou řízení) soudu, vůči němuž návrh směřuje (procesnímu soudu), aby ve stanovené lhůtě provedl procesní úkon, u něhož dochází v řízení k průtahům, a že tímto způsobem bude zabráněno dalším průtahům, k nimž by mohlo ve vztahu k tomuto procesnímu úkonu za řízení dojít.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 11 Tul 1/2012, ze dne 22.10.2012)

Nejvyšší soud v trestní věci obviněného L. Š., projednal v neveřejném zasedání návrh obviněného na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb. a rozhodl tak, že návrh na určení lhůty Vrchnímu soudu v Olomouci k provedení procesního úkonu podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve věci vedené pod sp. zn. 2 To 127/2004 se zamítá.

Z odůvodnění :

Vrchní soud v Olomouci předložil dne 4. 10. 2012 Nejvyššímu soudu návrh obviněného L. Š. na určení lhůty podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb. Ze spisového materiálu vyplývá, že obviněný podal dne 13. 9. 2012 k Vrchnímu soudu v Olomouci návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb. Konstatoval, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2004, sp. zn. 1 T 10/2000 byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. Připomněl, že podle ustanovení § 246 odst. 1 písm. a) tr. ř. může rozsudek odvoláním napadnout státní zástupce, a to pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a podle ustanovení § 247 odst. 1 tr. ř. může v neprospěch obviněného rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce. Pokud zákon pro podání určitého druhu nevyžaduje další náležitosti, musí být podle § 59 odst. 4 tr. ř. z podání patrné, kterému orgánu činnému v trestním řízení je určeno, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje a musí být podepsáno a datováno. Uvedl, že proti předmětnému rozsudku bylo dne 2. 11. 2004 doručeno podatelně Krajského soudu v Brně podání na č. l. 316, označené jako odvolání do rozsudku a opatřené razítky Krajského státního zastupitelství v Brně a označené sp. zn. 1 KZV 117/2000, ačkoliv nesplňovalo náležitosti podání ve smyslu ustanovení § 59 odst. 4 tr. ř., neboť nebylo podepsáno státním zástupcem, ale úřednicí, která podání vyhotovila. Podání rovněž neobsahovalo údaje o tom, proti kterému rozsudku směřuje a nebylo tak jednoznačně vymezeno, co sleduje. Podle obviněného tak toto podání bylo učiněno neoprávněnou osobou a mělo být Vrchním soudem v Olomouci ve smyslu § 253 odst. 1 tr. ř. zamítnuto. Dne 30. 11. 2004 bylo doručeno Krajskému soudu v Brně podání označené jako odůvodnění odvolání, které opětovně nesplňovalo všechny zákonné náležitosti podání ve smyslu ustanovení § 59 odst. 4 tr. ř. z důvodu absence podpisu státního zástupce (č. l. 321 spisu). Rozsudek ze dne 2. 9. 2004 byl státnímu zástupci doručen dne 25. 10. 2004, posledním dnem lhůty státního zástupce pro odvolání tedy byl den 2. 11. 2004. Vzhledem k tomu, že se obviněný proti rozsudku neodvolal a ve lhůtě se neodvolal ani státní zástupce a bylo podáno pouze odvolání podané neoprávněnou osobou - úřednicí, neobsahující ani přesné označení napadeného rozsudku, nabyl

podle obviněného zprošťující rozsudek právní moci. Protože Vrchní soud v Olomouci toto odvolání ze dne 2. 11. 2004 dosud nezamítl, domáhá se obviněný svým návrhem, aby tomuto soudu byla určena lhůta k vydání usnesení podle ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř.

Na návrh obviněného reagoval Vrchní soud v Olomouci přípisem ze dne 26. 9. 2012, v jehož rámci mimo jiné konstatoval, že o autenticitě uvedeného odvolání státního zástupce neměl pochybnosti ani jeho tehdejší obhájce JUDr. M.S., neboť svým vyjádřením k odvolání státního zástupce odvolacímu soudu navrhl postup podle § 256 tr. ř. Vrchní soud v Olomouci ve smyslu ustanovení § 252 tr. ř. příslušný jako soud odvolací, odvolání státního zástupce v uvedené věci projednal v neveřejném zasedání dne 21. 2. 2005 a z jeho podnětu usnesením sp. zn. 2 To 127/2004, podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. ř. věc vrátil Krajskému soudu v Brně. Dne 17. 3. 2005 spis odeslal Krajskému soudu v Brně. Závěrem pak Vrchní soud v Olomouci obviněnému sdělil, že jelikož v posuzované věci již byly provedeny všechny procesní úkony, u nichž podle obviněného dochází k prodlení, k jeho návrhu v souladu s ustanovením § 174a odst. 3 věta druhá zák. č. [6/2002](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále nebude přihlíženo.

V reakci na toto sdělení obviněný prostřednictvím obhájkyňně podáním ze dne 1. 10. 2012 podle § 174a odst. 3 věta druhá, část za středníkem, zák. č. [6/2002](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, v zákonné lhůtě tří dnů, výslovně prohlásil, že na návrhu trvá, když podle jeho názoru nejsou splněny podmínky k tomu, aby soud k jeho návrhu nepřihlížel. Připomněl, že se návrhem na určení lhůty domáhal provedení úkonu, u něhož podle něj dochází k průtahům, a to vydání usnesení podle § 253 odst. 1 tr. ř. ohledně odvolání státního zástupce ze dne 2. 11. 2004. Ačkoli Vrchní soud v Olomouci tvrdí, že byly provedeny všechny procesní úkony, u nichž podle obviněného dochází k prodlení, požadované usnesení doposud vydáno nebylo.

Předně je třeba zdůraznit, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 2. 2005, sp. zn. 2 To 127/2004, byl podle 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. k odvolání státního zástupce zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2004, č. j. 1 T 10/2000-294, a podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc vrácena Krajskému soudu v Brně. Z obsahu předloženého spisového materiálu dále vyplývá, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2007, sp. zn. 1 T 10/2000 byl obviněný uznán vinným trestným činem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 2, 4 trestního zákona (dále jen tr. zák.) ve znění zákona č. [265/2001](#) Sb., dílem dokonáný (v bodech 1 a 2) a dílem nedokonáný ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 k § 148 odst. 2, 4 tr. zák. ve znění zákona č. [265/2001](#) Sb., když příslušný skutkový děj je podrobně popsán ve výrokové části citovaného rozsudku. Za uvedený trestný čin mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 a § 50 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu podnikání s předmětem „obchodní živnost - koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej“ v trvání čtyř roků. O odvolání obviněného L. Š. proti uvedenému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 9. 10. 2007, sp. zn. 2 To 89/2007, a to tak, že podle § 256 tr. ř. jej jako nedůvodné zamítl. Lze dodat, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2008, sp. zn. 3 Tdo 132/2008, bylo v předmětné trestní věci podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako neopodstatněné dovolání obviněného odmítnuto. Rovněž ústavní stížnost obviněného proti usnesení Nejvyššího soudu, usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 9. 10. 2007, č. j. 2 To 89/2007-659 a rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 6. 2007, č. j. 1 T 10/2000-598 byla usnesením Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 1277/08, odmítnuta.

Nejvyšší soud České republiky, který je příslušný k projednání návrhu (§ 174a odst. 4 část věty před středníkem zákona č. [6/2002](#) Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jemuž byla věc předložena dne 4. 10. 2012, dospěl k závěru, že návrh obviněného L. Š. není důvodný.

Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení (dále jen „návrh na určení lhůty“). Z návrhu musí být patrné, kdo jej podává (dále jen „navrhovatel“), o jakou věc a jaký procesní úkon se jedná, v čem jsou podle navrhovatele spatřovány průtahy v řízení a čeho se navrhovatel domáhá; dále musí návrh obsahovat označení soudu, vůči němuž směřuje, musí být podepsán a datován (§ 174a odst. 2 věta druhá zákona o soudech a soudcích).

Příslušný soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty usnesením. Návrh odmítne, byl-li podán někým, kdo není k jeho podání oprávněn, anebo jestliže navrhovatel neopravil nebo nedoplnil řádně návrh v určené lhůtě, jinak o něm rozhodne bez jednání do 20 pracovních dnů ode dne, kdy mu byla věc předložena nebo kdy byl návrh řádně opraven nebo doplněn (§ 174a odst. 6 zákona o soudech a soudcích). Pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází (§ 174a odst. 7 citovaného zákona). Nestanoví-li zákon o soudech a soudcích jinak, použijí se pro řízení o návrhu na určení lhůty přiměřeně ustanovení části první a části třetí občanského soudního řádu (§ 174a odst. 5 věta druhá zákona o soudech a soudcích).

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem. Nejde o občanské soudní řízení, o trestní řízení soudní nebo o soudní řízení správní, ale o řízení sui generis, jehož smysl (účel) spočívá v tom, že příslušný soud na návrh účastníka (toho, kdo je stranou řízení) soudu, vůči němuž návrh směřuje (procesnímu soudu), aby ve stanovené lhůtě provedl procesní úkon, u něhož dochází v řízení k průtahům, a že tímto způsobem bude zabráněno dalším průtahům, k nimž by mohlo ve vztahu k tomuto procesnímu úkonu za řízení dojít.

Současně je třeba vzít v úvahu to, že soudnictví vykonávají v České republice nezávislé soudy a že soudci jsou při výkonu své funkce (při výkonu soudnictví) nezávislí (srov. Čl. 81 a Čl. 82 odst. 1 Ústavy České republiky a § 1 zákona o soudech a soudcích). Znamená to mimo jiné, že nikdo nesmí, nestanoví-li zákon jinak, zasahovat do nezávislé rozhodovací činnosti soudů a soudců a uvedené samozřejmě platí i ve vztazích mezi soudy a soudci při projednávání a rozhodování jednotlivých sporů a jiných právních věcí.

V posuzované věci, byť je podání obviněného formálně označeno jako „Návrh na určení lhůty podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb.“, však z jeho obsahu ve skutečnosti vyplývá, že se obviněný domáhá revize pravomocného rozhodnutí odvolacího soudu (tj. usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 2. 2005, sp. zn. 2 To 127/2004), kterým byl k odvolání státního zástupce zrušen rozsudek soudu prvního stupně a věc vrácena soudu prvního stupně. Navrhovatel ve svém podání tedy zcela ignoruje skutečnost, že Vrchní soud v Olomouci svým rozhodnutím ze dne 21. 2. 2005, sp. zn. 2 To 127/2004, již učinil procesní úkon (rozhodnutí) ve vztahu k odvolání podanému státním zástupcem proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 9. 2004, sp. zn. 1 T 10/2000.

Nutno konstatovat, že daný institut (tj. řízení o návrhu na určení lhůty) rozhodně nelze chápat jako další mimořádný opravný prostředek určený k přezkoumání pravomocných rozhodnutí soudů, na jehož podkladě by byl Nejvyšší soud kompetentní provádět jakoukoli přezkumnou činnost ve vztahu k těmto rozhodnutím. Jinak řečeno, obviněný se nemůže podáním směřujícím vůči Vrchnímu soudu v Olomouci, jako soudu odvolacímu, označeným jako „Návrh na určení lhůty podle § 174a zák. č. [6/2002](#) Sb.“, ve znění pozdějších předpisů domáhat, aby Nejvyšší soud v takovém řízení nejen uložil Vrchnímu soudu v Olomouci, aby jako odvolací soud znovu projednal a rozhodl o podaném odvolání,

o němž již dříve pravomocně rozhodl (viz usnesení ze dne 21. 2. 2005), ale dokonce, aby mu nařídil jak má o odvolání rozhodnout (tj. že má podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítnout odvolání státního zástupce). Je evidentní, že návrh obviněného se zcela míjí s podstatou a účelem institutu zakotveného v ustanovení § 174a zákona o soudech a soudcích. Lze tak jen odkázat na zákonné podmínky pro uplatnění mimořádných opravných prostředků, o nichž je v trestním řízení oprávněn rozhodovat Nejvyšší soud (srov. § 265a a násl. tr. ř. – dovolání; § 266 a násl. tr. ř. – stížnost pro porušení zákona).

S ohledem na výše uvedené skutečnosti Nejvyšší soud návrh obviněného podle ustanovení § 174a odst. 7 části věty před středníkem zákona o soudech a soudcích, zamítl.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)